

[Knud Lind]

reelt tale om rejseudgifter, hvor der er rimelighed i at dække udgifterne, når familien vil rejse til udlandet og den ønsker at skifte så radikalt, som der i så tilfælde er tale om.

Inden for f.eks. søfarten i Danmark er der stor arbejdsløshed blandt alle kategorier af søfarende. I Svensk Sjöfartstidning nr. 45, side 5, kan man se en stor annonce, hvori rederiet AB Nordlink søger personale af alle kategorier til sine færger mellem Malmø og Travemünde. Nu er søfolk jo et folkefærd, som er vant til at være langt væk hjemmefra i længere perioder. Man må derfor undre sig over, at danske søfartskredse, dvs. Sømændenes Forbund, Metal, Skibsofficerernes a-kasse m.v., ikke har reageret og forsøgt at skaffe nogle af deres arbejdsløse medlemmer arbejde i et broderland som Sverige.

Jeg skal i anden runde komme nærmere ind på disse forhold.

Jørgen Estrup (RV):

Det har relativt længe været klart, at det danske arbejdsmarked er karakteriseret af manglende mobilitet og også af en mobilitet, der er mindre end i lande, vi normalt gerne sammenligner os med. Bl.a. af den grund rejste vi fra radikal side hele spørgsmålet i valgkampen, og derfor er det tilfredsstillende, at regeringen nu spiller ud med ændringer på området.

Jeg tror, det er rigtigt, som Venstres ordfører var inde på, at man med en række typiske udgifter for danske familier har tilbøjelighed til at låse sig fast, så at sige pålægge sig selv et stavnsbånd. Det kræver hjælp at komme ud af en sådan situation. Vi må konstatere, at de muligheder, vi har i den hidtidige lovgivning, er for svage og for passive. Der er i høj grad tale om, at man kompenserer, når nogle allerede har gjort sig mobile.

Det, vi gerne nu skulle have taget fat på, er aktive hjælpeforanstaltninger, som opfordrer begge sider af arbejdsmarkedet til at skabe større mobilitet. Det danske arbejdsmarked er jo trods alt af meget begrænset geografisk omfang, og det burde være muligt at få en rimelig mobilitet.

Jeg synes, at det forslag, vi har her, på en række områder åbner nye muligheder. Specielt må man vel sige, at dette, at vi fortsætter regionaliseringen og decentraliseringen af foranstaltningerne, er den rigtige vej at gå. Det er lo-

kalt og gennem et samarbejde med lokale myndigheder, at man har mulighed for at finde de rigtige knapper at trykke på. Jeg tror også, det er rigtigt at lade en del af foranstaltningerne være åbne for opfindsomheden ude omkring. Jeg tror ikke på, at vi i Folketinget kan finde alle de virkemidler, som kan og bør sættes i kraft.

Det er klart, at hvis man skal have brudt dette frivilligt pålagte stavnsbånd, som familierne ofte gør sig skyldige i, skal det være foranstaltninger, som kan sættes ind over for begge ægtefæller, eftersom vi typisk har to personer ude på arbejdsmarkedet i en familie. Også det synes jeg at der er taget højde for i lovforslaget.

Endelig er det selvfølgelig, som fru Lilli Gyldenkilde sagde, tilfredsstillende, at vi nu får åbnet for nogle nordiske initiativer om udveksling af joboplysninger.

Sammenlagt skulle dette betyde, at mulighederne for at fremme beskæftigelsen bliver bedre, og så kan vi vel dårligt bruge pengene bedre.

Glønborg (KRF):

Fra Kristeligt Folkepartis side er vi også overbeviste om, at pengene til dette gode formål vil blive brugt bedre ved, at beslutningen om anvendelsen lægges ud til lokal afgørelse.

Vi er meget tilfredse med, at det fremgår klart af flere af paragrafferne, at man har tænkt på familien, og vi vil i udvalget lægge vægt på, at der gøres alt, hvad gøres kan, for, at familier ikke splittes ad, når den ene ægtefælle får arbejde langt borte. Derfor må jeg sige, at jeg i høj grad stiller mig undrende over for Fremskridtspartiets meget spydige bemærkninger om de tiltag, der er foreslået her for at lade hele familien være med i så afgørende begivenheder, som der er tale om her.

Man kunne naturligvis ønske, at vi generelt gjorde det lidt lettere at flytte efter et arbejde, at vi virkelig fik mobilitetsfremme. Man kan ikke lade være med at komme med et lille hjertesuk over, at det er så dyrt, navnlig for en familie med ejerbolig, at flytte. Selvfølgelig er det at sælge én ejerbolig og købe en anden ejerbolig har vi jo gjort meget, meget dyrt. Her må vi sige, at det er ejendomsmæglere og samfundet i fællesskab, der har gjort sådan noget dyrt. Ejendomsmæglerne kan vi jo ikke gøre noget ved, og jeg har også en fornemmelse af, at alt dette, som jeg i øvrigt sukker over, ikke er arbejdsministerens bord, men det var måske muligt, at man fra an-